

Arrest

nr. 196 226 van 6 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u bent geboren op 30 september 1999 in het dorp Amarkhel, gelegen in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar en dat u de Afghaanse nationaliteit heeft. U behoort tot de stam van de Pashtoen en hangt het soennitische geloof aan.

U ging nooit naar school en woonde uw hele leven in uw dorp Amarkhel. U werkte als landbouwer met uw gezin. Uw vader overleed 6 jaar geleden en uw moeder overleed 3 jaar geleden. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. Uw twee broers wonen nog in Amarkhel en uw gehuwde zussen wonen nu in Jalalabad en Daroonta.

Uw oudste broer N. werkte sinds 1391 (2012) voor het Afghaanse leger. Eerst kreeg hij gedurende 8 maanden training in Kabul, vervolgens werkte hij een tijdje in de provincie Laghman, en nog 4 of 5

maanden later werd hij gebaseerd in het district Ghanikhel van de provincie Nangarhar. Daar kreeg hij problemen met de taliban nadat zijn eenheid een aantal opstandelingen had gevangen genomen. Hij werd telefonisch bedreigd en 5 dagen later, op 19 jawza 1394 (9 juni 2015) stuurden zij een dreigbrief naar Amarkhel waarin ze hem opdroegen om binnen de 10 dagen zijn job te verlaten. U bracht hem hierover op de hoogte. Daarom stuurde uw broer zijn kinderen naar zijn schoonvader in Daroonta. Vier dagen later stuurde hij u ook via Kabul naar het buitenland.

U vertrok uit Afghanistan op 13 juni 2015 en reisde illegaal over land via Pakistan, Iran en Turkije naar België waar u asiel vroeg op 3 september 2015. Sinds u in België aankwam heeft u niets meer van uw broer vernomen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: een taskera (nummer 622621, uitgegeven in Amarkhel), opleidings- en werkattesten van uw broer, een dreigbrief van de taliban, foto's van uw broer en dorpelingen en enveloppes.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Het CGVS moet in eerste instantie wijzen op ernstige twijfels over de door u opgegeven leeftijd en de daaraan verbonden identiteit. Immers u gaf tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview nog 15 jaar en dus minderjarig zou zijn. U verklaarde op 3 september 2015 meer bepaald geboren te zijn op 30 september 1999. Nadien werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 17 september 2015 door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Kapucijnenvoer 7, 3000 Leuven, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u toen een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,71 jaar met een standaarddeviatie van 1,6 jaar. U deed zich dus ruim vier jaar jonger voor dan u in werkelijkheid bent. Toen u op het CGVS gevraagd werd of zich erin kunt terugvinden dat u wellicht 20 jaar bent (p. 16) gaf u aan dat u volgens uw taskera 16 jaar was en er verder niets over kan zeggen omdat dit is wat de autoriteiten noteerden bij het districtshuis. Op de door u voorgelegde taskera staat effectief dat u 14 jaar was op 15/1/1392 (of 4 april 2013), waardoor uw geboortjaar volgens dit stuk 1999 zou zijn. Dit neemt niet weg dat het er met een dergelijk groot leeftijdsverschil alle schijn van weg heeft dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent. Dit heeft op zijn beurt een negatieve weerslag op uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het CGVS geen geloof hechten aan de vermeende vrees van uw broer. Zo verklaarde u tijdens het gehoor bij het CGVS dat u sinds uw aankomst in België geen nieuws over hem heeft, dat hij zowat verdwenen is (CGVS, 23.01.2017, p. 9). Echter in de DVZ Verklaring bijna een jaar eerder op 22.02.2016 gaf u gewoon aan dat hij in Amarkhel woont (punt 17). Ook in uw antwoorden op de CGVS vragenlijst (22.02.2016, punt 5) geeft u nergens aan wat er verder van uw broer zou zijn geworden nadat hij zijn familieleden in veiligheid zou hebben gebracht. Als uw broer echt iets zou zijn overkomen had u dit allang kunnen en moeten melden. Dat u dit naliet terwijl u de kans kreeg dit aan te geven, is een heel sterke indicatie dat u dit naderhand heeft verzonnen. Hiermee geconfronteerd (p. 15, 16) beweert u dat u het heeft verteld maar dat dit niet werd genoteerd. Echter de DVZ heeft geen belang bij het weglaten van belangrijke elementen van uw verklaringen, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan deze bewering. Overigens kan u geen duidelijkheid scheppen over het moment en de omstandigheden waarin uw broer zou zijn verdwenen (p. 13, 14). U verklaart in dit verband dat daar iedere dag veel mensen sterven, dat ze het zouden uitvissen, maar kan niet zeggen of hij nog leeft of niet. Toch zou hij niet meer betaald worden. Eigenlijk weet u het niet "omdat u hier bent". Dit alles houdt geen steek. Het leger moet kunnen aangeven of iemand nog in dienst is en zo niet, hoe daar een einde aan zou zijn gekomen. Overigens merkt het CGVS op dat u evenmin duidelijk kan aangeven wie uw broer zou hebben bedreigd. Immers u spreekt wel over dreigtelefoons van de taliban, maar gevraagd naar het mogelijke lot van uw broer haalt u vervolgens toch de komst van IS aan (p. 14). Nogmaals gevraagd naar details over wat er zou zijn gebeurd zegt u dat u 5 of 6 maanden geleden de vraag stelde aan uw schoonbroer, dat hij probeerde, maar zonder succes (p. 15). Dat het al zo lang geleden is dat u daar interesse voor toonde en zich tevreden zou hebben gesteld met een dergelijk vaag antwoord bevestigt verder dat er aan dit alles geen enkel geloof kan worden gehecht. Kortom, aangezien het CGVS geen geloof hecht aan de bedreiging ten aanzien van uw broer, volgt hieruit dat het evenmin overtuigd is van uw eigen afgeleide vrees.

Voor wat betreft de documenten die u heeft neergelegd blijkt tenslotte dat deze bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen. De foto's van de job van uw broer kan u niet verder toelichten. U heeft geen foto's met u beide of uw hele gezin erop. De foto van het huwelijk van uw neef kunnen bezwaarlijk relevant worden genoemd, u staat er immers niet eens op, noch kunnen tijdstip en context er verder uit worden afgeleid. De videostill is van dermate slechte kwaliteit dat u er nauwelijks op kan worden herkend. De vermeende dreigbrief van de taliban kan uw vage en doorleefde verklaringen niet rechtzetten. Bovendien blijkt dat u niet goed weet wat er in de broef staat en maant u, wanneer u naar de inhoud wordt gevraagd, het CGVS aan deze te lezen (zie CGVS p.13 en 14). Uw desinteresse in zulk zogenaamd belangrijk document ondermijnt verder uw algemene geloofwaardigheid. Het certificaat over de training van uw broer is niet gedateerd, bovendien heeft u uw onderlinge band niet kunnen aantonen.

Tenslotte heeft het CGVS enkele algemene bijkomende bedenkingen. Zo beweert u dat u nooit naar school bent geweest en kan lezen noch schrijven. Het CGVS betwijfelt echter of dit wel met de werkelijkheid overeenstemt. Immers, uw oudere broer studeerde tot de negende klas en werkte net als u op het veld met uw vader, terwijl u jongere broer zelfs in afwezigheid van uw ouders nu nog naar school gaat (p. 5). Bovendien blijkt dat u actief bent op Facebook waardoor mag worden aangenomen dat u toch enige notie hebt van het handelen met computers en een begin van geschreven Engels of andere talen machtig bent. Ook voor wat betreft uw reisweg blijkt dat u geen nauwkeurige toelichting kan geven. Zo bent u niet eens zeker onder welke naam u reisde, u zou het zijn vergeten (p. 3). Bovendien blijkt dat u tijdens het gehoor bij het CGVS verklaart dat u via Nimroz (dus naar Iran) het land zou hebben verlaten, terwijl de DVZ Vragenlijst wel duidelijk melding maakt van een vertrek via Pakistan. Hiervan geconfronteerd beweert u dat u dit in uw hele leven niet hebt verklaard. Hoe dan ook werpen dergelijke contradicties vragen op over de manier en het moment waarop u effectief uw land zou hebben verlaten. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een **subsidiare beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij

de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, **dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.**

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt.

Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. **Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel**, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bremmbommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van proregeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

In casu blijkt uit bijgevoegde kaarten dat uw dorp Amar Khel, hoewel administratief deel van het district Hesarak, de facto tot het grootstedelijk Jalalabad behoort. Uit uw verklaringen blijkt dat u de regio en omliggende gemeenten van Amarkhel goed kent (pp. 6-7). Aan de andere kant van de weg ligt de universiteit van Jalalabad, en daarachter de provinciehoofdstad. U bezocht ze weleens om te gaan winkelen, om iets te verkopen of om naar de dokter te gaan (p. 8). Hieruit volgt dat in uw ervaring de provinciehoofdstad effectief toegankelijk was vanuit Amarkhel. Gevraagd naar de veiligheidssituatie op de weg van Amarkhel verklaart u dat het er behoorlijk veilig was, met een checkpost van het leger die auto's doorzoekt. De incidenten die u tijdens het gehoor aanhaalt om de onveiligheid in de regio rond uw dorp Amarkhel te illustreren, zoals met name Daroonta, wijzen hier ook op. Zo maakt u melding van een bomaanslag op broers die werken voor NDS, iemand anders die voor de overheid werkte in Laghman en een taliban aanval op universiteitsmedewerkers die werden aangevallen en bestolen (pp. 9, 10). Daarnaast maakte u melding van disputen tussen uw stam en de Kuchis, die tot verhitte gemoederen leidden. Echter deze problemen staan los van de problematiek van de gewapende opstandelingen. Tegelijkertijd wijst het CGVS er op dat een zuster van u in Jalalabad woont en de andere twee in Daroonta en Amarkhel, alle gebieden die ook tot het grootstedelijk gebied kunnen worden gerekend. Overigens verklaart u zelf dat uw broer zijn kinderen naar Daroonta zou hebben laten brengen (p. 12), een plaats die hij dus als veilig voor hen beschouwt.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal

burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de taliban omdat zijn oudste broer N. werkte als militair binnen de inlichtingendienst. Hij vreest tevens dat hij tegen dergelijke wraakacties van de taliban niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Hij stelt dat hij zich in Afghanistan aan zijn lot overgelaten voelt. Hij meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) "*geen , minstens te weinig rekening [heeft] gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid van verzoeker, die analfabeet was toen hij in België aankwam in 2015*". Hij stelt dat het voor hem onmogelijk is om op een normale manier te leven in Afghanistan en dat, gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin hij zich bevindt, een verder verblijf in Afghanistan voor hem onhoudbaar en uitzichtloos is.

Betreffende zijn verklaringen over zijn leeftijd voert verzoeker aan dat het begrip "leeftijd" "*voor verzoeker, net zoals het geval is voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is*". Hij stelt bij zijn aankomst op Belgisch grondgebied ervan overtuigd te zijn dat hij vijftien jaar oud was. Hij wijst erop dat hij na het medisch onderzoek de aangereikte leeftijdsgegevens aanvaardde en spontaan akkoord was dat al zijn (procedure)documenten mochten worden aangepast. Betreffende zijn taskara meent hij dat zijn verklaring op het CGVS ("*Als je naar het districtshuis gaat, schrijven ze wat je zegt, 14 of 16.*") niet a priori ongeloofwaardig zijn, integendeel.

Waar hij verklaarde dat hij "geen nieuws had over zijn broer", meent verzoeker dat zijn verklaringen verkeerd werden geïnterpreteerd door het CGVS: "*Wat verzoeker eigenlijk bedoelde toen hij het vertelde dat hij "geen nieuws had over N.", was dat zijn broer N. vermist is.*" Hij stelt ook dat hij verklaarde dat de legereenheid van N. naar N. op zoek was, hetgeen volgens hem wijst op de

verdwijning van N.. Ter informatie aan de Raad meldt verzoeker dat zijn schoonbroer in Afghanistan recent opnieuw contact opnam met de commandant van de legereenheid waar N. was gestationeerd en dat deze commandant intussen formeel en schriftelijk heeft bevestigd dat N. vermist is. Hij stelt dat hij dit schrijven aan zijn administratief dossier zal toevoegen zodra hij over de gelegaliseerde vertaling ervan beschikt. Betreffende het feit dat *“in de aanvankelijke identificatie fiche”* genoteerd staat dat N. als woonplaats Amarkhel heeft en voor het overige niets, voert verzoeker aan dat het CGVS hierbij uit het oog verliest dat deze fiche werd opgemaakt direct na zijn aankomst op Belgisch grondgebied en dat hij op dat ogenblik nog geen reden had om te vrezen voor het lot van zijn broer.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij formeel is dat hij niet naar school is gegaan in Afghanistan. Hij stelt dat hij pas tijdens zijn verblijf in België voor het eerst in zijn leven hiermee kennis maakte. Hij wijst erop dat zijn leerkracht schriftelijk bevestigt dat hij analfabeet was toen hij aan de lessen begon. Hij legt ook diverse andere stukken voor, waaronder bepaalde certificaten, alsook een deel van zijn oefenbladen, *“waaruit blijkt dat hij, net zoals een klein kind, cijfers en letters is beginnen aanleren in de klas; iets wat hij voordien nooit had gedaan”*. Hij stelt dat hij via een klasgenoot in België kennis maakte met Facebook en dat deze kennis hem hielp met het aanmaken van een Facebookaccount en hem uitlegde hoe het te gebruiken. Hij wijst erop dat zijn berichten zich op Facebook beperkten *“tot het ‘liken’ van foto’s, meer niet”*.

Verder merkt verzoeker op dat zijn broer N. diens drie kinderen van één, drie en vijf jaar oud naar Daroonta heeft gestuurd en dat hij zelf, die geen klein kind meer is, een risico loopt om opgemerkt te worden. Hij wijst erop dat Amarkhel niet ver is van Jalalabad en dat er mensen zijn in zijn dorp die hem goed kennen en die samenwerken met de taliban. *“Een terugkeer van verzoeker naar Amarkhel, hetzij zelfs een verhuis naar Jalalabad, zal vroeg of laat door de lokale ‘spionnen’ van de Taliban worden gerapporteerd aan de Taliban. Het is dan een kwestie van tijd tot verzoeker in moeilijkheden zal geraken.”*

Tevens meent verzoeker dat het CGVS geen rekening hield *“met mogelijke misverstanden die kunnen zijn ontstaan tijdens verzoekers opeenvolgende gehoren, bij de DVZ en op het CGVS”*. Hij stelt dat de dossierbehandelaar zich heeft vergist bij het analyseren van zijn verklaringen, minstens dat zijn verklaringen door het CGVS verkeerd werden geïnterpreteerd. Aangaande het verwijt dat hij geen interesse zou tonen in zijn zaak en dat hij verklaarde dat de *protection officer* de dreigbrief zelf diende te lezen, stelt verzoeker dat hij uiteraard wél op de hoogte was van algemene inhoud van de dreigbrief, doch dat hij deze wegens zijn analfabetisme niet zelf kon lezen. Hij stelt dat hij – misschien onterecht – in de overtuiging was dat de *protection officer* hem vroeg om de dreigbrief voor te lezen. Hij meent dat uit de rest van zijn bewoordingen duidelijk blijkt dat hij wel degelijk in algemene termen op de hoogte was van de inhoud van de dreigbrief. Hij meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden gegend.

Voorts meent verzoeker dat het CGVS *“geen, minstens onvoldoende onderzoek heeft verricht naar de door verzoeker voorgelegde documenten”*. Hij stelt dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker voorgelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn asielrelaas. *“De voorgelegde nieuwe vormen minstens een begin van bewijs, die in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. verzoekers moeilijkheden hadden kunnen verschaffen.”* Hij wijst erop dat hij bezig is om het nodige te doen om enkele documenten, die hij recent vanuit Afghanistan heeft ontvangen, te laten vertalen. Van zodra hij over de beëdigde vertaling beschikt, zal hij deze documenten direct aan zijn dossier toevoegen. Hij zal daarnaast blijven trachten om via contacten in Afghanistan bijkomende bewijzen te verzamelen, zowel aangaande zijn broer als over de redenen waarom hij zijn land is moeten ontvluchten.

Verder voert verzoeker aan dat zijn leven ernstig is bedreigd *“als gevolg van het bestaande willekeurig geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict”*. Hij meent ook dat *“voor verzoeker persoonlijk een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico’s van dien voor hemzelf”*. Hij meent dat dit gegeven zijn persoonlijke situatie in Afghanistan hoe dan ook uitzichtloos maakt ingeval van terugkeer. Hij vreest dat hij hierdoor een ernstig risico loopt *“op o.a. een ontvoering hetzij een afrekening”*.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een schriftelijke verklaring van mevrouw H.C. van 13 maart 2017 (stuk 2), stukken uit zijn alfabetiseringscursus (stukken 3-10) en behaalde schoolcertificaten (stukken 11-16).

Per drager brengt verweerder op 14 november 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 en een kaart van het grootstedelijk gebied van Jalalabad bij (rechtspiegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtspiegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd naar aanleiding van de militaire functie van zijn broer. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden leeftijd; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die zijn broer omwille van zijn werkzaamheden als militair zou kennen gezien zijn vage en niet-doorleefde verklaringen hieromtrent en het gebrek aan interesse dat hij vertoont; (iii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen; en (iv) geen geloof wordt gehecht aan zijn voorgehouden ongeschooldheid en analfabetisme of aan zijn voorgehouden reisweg.

In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoeker er geenszins in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel deze voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Waar verzoeker erop wijst dat hij betreffende zijn leeftijd bij zijn aankomst op Belgisch grondgebied heeft verklaard vijftien jaar oud te zijn omdat hij er op dat moment van overtuigd was deze leeftijd te hebben en dat het begrip "leeftijd" voor hem, net als voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat het verschil van ruim vier jaar tussen de door hem voorgehouden leeftijd en de leeftijd die bleek uit het medisch onderzoek dermate groot is dat dit niet louter kan worden verklaard doordat verzoekers leeftijd op het districtshuis en in zijn taskara werd weergegeven als zijn geboren op 15/1/1392 (Afghaanse kalender). Verder brengt hij geen enkel stuk bij ter staving van zijn bewering dat het begrip "leeftijd" voor de meeste Afghanen een onbelangrijk gegeven is. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat verzoeker bij zijn aankomst in België bewust trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Vervolgens dient vastgesteld dat verzoeker meent dat zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het CGVS, waar hij stelde dat hij geen nieuws meer had van zijn broer N., verkeerd werden geïnterpreteerd en dat hij bedoelde dat zijn broer vermist was, hetgeen volgens hem ook blijkt uit het feit dat hij verklaarde dat de legereenheid waartoe N. behoorde naar N. op zoek was, hetgeen naar zijn mening wijst op diens verdwijning. Verzoeker kan evenwel niet worden bijtreden. Uit het geheel van zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het CGVS, alsook op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), blijkt dat verzoeker niet wist wat er met zijn broer zou zijn gebeurd, en dus evenmin of hij al dan niet vermist was/is. Geconfronteerd met de vaststelling van de *protection officer* dat verzoeker op de DVZ geen melding had gemaakt van het feit dat hij geen nieuws meer had van/over zijn broer N., verklaarde hij immers dit reeds op de DVZ te hebben gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 15, 16), hetgeen niet blijkt uit

het administratief dossier. Indien verzoeker werkelijk meende dat zijn broer vermist was, kan niet worden ingezien waarom hij dit noch op de DVZ, noch op het CGVS uitdrukkelijk heeft vermeld. Deze toevoeging in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig en *post factum*. Dat de commandant van N.'s legereenheid bevestigt dat N. vermist is, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker brengt hiervan immers niet het minste bewijs bij, hoewel hij aangaf in zijn verzoekschrift de bewijzen hiervan neer te leggen.

Verder laat verzoeker in onderhavig verzoekschrift tevens na *in concreto* uiteen te zetten waarom hij een risico zou lopen om te worden opgemerkt of waarom dorpsgenoten die met de taliban zouden samenwerken zijn terugkeer aan de taliban zouden rapporteren. Dat "*een terugkeer naar zijn regio in Afghanistan na een langdurige afwezigheid in het buitenland, op zich reeds een grote aandacht [zal] trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf*" is een hypothetische bewering verder niet ondersteund door concrete elementen. Waar verzoeker stelt dat hij de inhoud van de voorgelegde dreigbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) in algemene termen kende, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een asielzoeker terdege op de hoogte is van de details – en dus niet louter van de algemene termen – van de stukken die hij ter staving van zijn asielrelaas voorlegt, *quod non in casu*. Verzoeker voorgehouden analfabetisme (zie ook *infra*) vormen geen verschoning voor zijn gebrekkige kennis. Niets weerhield hem er immers van zich via anderen van de inhoud van deze dreigbrief te vergewissen. Waar verzoeker opmerkt dat hij nog andere documenten aangaande de werkzaamheden van zijn broer als militair voorlegde, dient opgemerkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk met deze andere documenten rekening werd gehouden. Verzoeker laat verder nogmaals na *in concreto* uiteen te zetten welke middel het CGVS volgens hem nog zou hebben moeten aanwenden teneinde na te gaan of de door hem voorgelegde stukken al dan niet correcte informatie bevatten en evenmin brengt hij enig concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat de analyse in de bestreden beslissing van de door hem voorgelegde documenten onjuist zou zijn. Dergelijk verweer is niet dienstig.

Wat betreft het door verzoeker voorgehouden analfabetisme, dient vastgesteld dat uit de door hem aan zijn verzoekschrift gevoegde stukken (stukken 2-16) niet kan worden afgeleid dat verzoeker werkelijk geen scholing heeft gehad in Afghanistan of werkelijk analfabeet was bij zijn aankomst in België. De verklaring van mevrouw H.C. (verzoekschrift, stuk 2) bevat te weinig informatie om na te gaan op welke wijze er zou zijn vastgesteld dat verzoeker in zijn land van herkomst geen scholing kreeg. Wel wordt er in gesteld dat verzoeker "*zeer vlot [is] geëvolueerd in het alfabetiseringstraject*", hetgeen minstens een indicatie is dat verzoekers leervermogen niet onderontwikkeld was. Uit de bijgevoegde oefenbladen (verzoekschrift, stukken 3-10) kan enkel blijken dat – in zoverre het werkelijk verzoekers oefenbladen betreffen, hetgeen er niet uit kan worden afgeleid – verzoeker lessen schrijven in het Nederlands kreeg, doch dit betekent niet dat hij het Pashtou, een andere taal en een ander schrift, niet kende. De schoolcertificaten (verzoekschrift, stukken 11-16) tonen enkel aan dat verzoeker in België scholing volgde, maar zeggen niets over verzoekers scholing en alfabetiseringsgraad voorafgaand aan zijn komst naar België. Verzoeker voert verder geen enkel inhoudelijk verweer tegen de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat zowel zijn oudere als zijn jongere broer volgens zijn verklaring wel scholing volgden in Afghanistan. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker hiervan verstoken zou zijn gebleven. Verzoeker kan verder worden gevolgd in zijn opmerkingen in onderhavig verzoekschrift betreffende zijn Facebookaccount, doch dit doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verder dient ook vastgesteld dat verzoeker evenmin enig inhoudelijk verweer voert tegen de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande zijn voorgehouden reisweg.

Mede gelet op het voorgaande, laat verzoeker na *in concreto* te duiden waar, wanneer of op welke wijze het CGVS volgens hem geen of te weinig rekening zou hebben gehouden "*met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid van verzoeker, die analfabeet was toen hij in België aankwam in 2015*". Evenmin duidt verzoeker *in concreto* aan waar, wanneer of op welke wijze er volgens hem misverstanden zouden zijn ontstaan tijdens zijn opeenvolgende gehoren op de DVZ en op het CGVS.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

*Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, **dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.***

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt.

Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk

gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. **Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel**, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van proregeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

In casu blijkt uit bijgevoegde kaarten dat uw dorp Amar Khel, hoewel administratief deel van het district Hesarak, de facto tot het grootstedelijk Jalalabad behoort. Uit uw verklaringen blijkt dat u de regio en omliggende gemeenten van Amarkhel goed kent (pp. 6-7). Aan de andere kant van de weg ligt de universiteit van Jalalabad, en daarachter de provinciehoofdstad. U bezocht ze weleens om te gaan winkelen, om iets te verkopen of om naar de dokter te gaan (p. 8). Hieruit volgt dat in uw ervaring de provinciehoofdstad effectief toegankelijk was vanuit Amarkhel. Gevraagd naar de veiligheidssituatie op de weg van Amarkhel verklaart u dat het er behoorlijk veilig was, met een checkpost van het leger die auto's doorzoekt. De incidenten die u tijdens het gehoor aanhaalt om de onveiligheid in de regio rond uw dorp Amarkhel te illustreren, zoals met name Daroonta, wijzen hier ook op. Zo maakt u melding van een bomaanslag op broers die werken voor NDS, iemand anders die voor de overheid werkte in Laghman en een taliban aanval op universiteitsmedewerkers die werden aangevallen en bestolen (pp. 9, 10). Daarnaast maakte u melding van disputen tussen uw stam en de Kuchis, die tot verhitte gemoederen leidden. Echter deze problemen staan los van de problematiek van de gewapende opstandelingen. Tegelijkertijd wijst het CGVS er op dat een zuster van u in Jalalabad woont en de andere twee in Daroonta en Amarkhel, alle gebieden die ook tot het grootstedelijk gebied kunnen worden gerekend. Overigens verklaart u zelf dat uw broer zijn kinderen naar Daroonta zou hebben laten brengen (p. 12), een plaats die hij dus als veilig voor hen beschouwt.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Uit de door verweerder bijgebrachte informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse nog steeds actueel en correct is. Verzoeker uit weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door

verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER